

UN DIA DE LLUM

- Felip, Felip!

- Soc aquí, no pateixis, soc aquí!- En Joan l'acarona com si fos una nina de porcellana.

Avui és Felip demà qui sap. Es pregunta d'on carai li ha sortit aquest nom.

En Joan s'aixeca aviat, s'arregla, sempre ha estat molt presumit. Es prepara l'esmorzar agafa el seu bloc de mots encreuat i s'endinsa al món de les paraules. Gaudeix fent-los, és el poc temps que té per ell. Això li serveix per afrontar el dia amb serenor i coratge.

Estilogràfica. Paraula trobada, era fàcil avui. Deixa el bolígraf reposant sobre el bloc, demà hi tornarà. La Lola es posa a cridar. Ell amb tranquil·litat s'acosta a ella:

- Apa dona no cridis. T'aixeques? - L'ajuda a vestir. La Lola se'l mira seriosa, d'una revelada l'aparta del seu costat.

- Qui ets tu?

- En Joan, el teu home, qui vols que sigui. - Amb delicadesa agafa la seva mà i fa que acariciï la seva cara.- T'estimo.- Ella somriu.

Com sempre en Joan d'una manera rutinària va desgranant els treballs necessaris per començar el dia. De sobte sent la Lola que el crida:

-Joan, vine! - La troba fullejant l'àlbum familiar. Seu al seu costat, la deixa fer. Ella descriu tots els moments de les seves vides, el seu casament, el naixement de les seves filles, els nets. - Oh! Mira Joan quan jugaves a futbol, l'any que l'equip pujà de categoria, aquell gol que vas fer va ser tota una gesta.

Unes llàgrimes s'escapen dels seus ulls. Potser no hi haurà cap més dia com aquest. Es miren i dels seus llavis en surten els noms, desgastats pels anys que fa que estant junts. Entrellacen les mans i es fonen amb una abraçada.

LLIRI BLANC